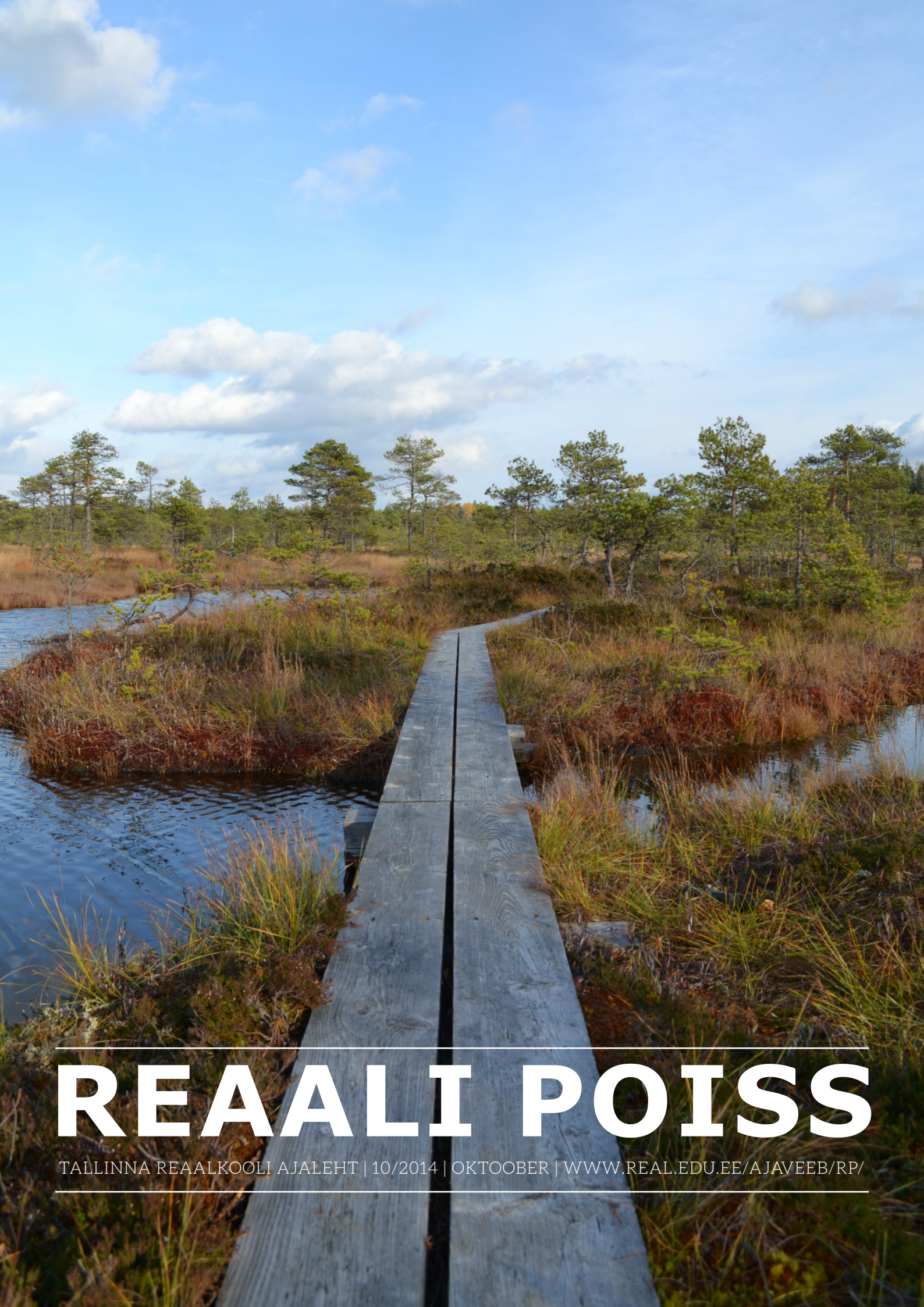

REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 10/2014 | OKTOOBER | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

Esimene periood on läbi. Neli ootab veel ees. Loodetavasti on kõik selleks valmis, sest ainuüksi esimese perioodi jooksul nägin ma kahte gümnasisti nÄr-vivapustust saamas... Ja mitte ühtegi uurimistöö küsitlust (ainult mõnda statistikaalast küsimust-ikku matemaatika tunni jaoks). Siinkohal tahak-sin ma kõigile õpilastele meelde tuletada, et ärge unustage, mis on olu-line. Muidugi on hinded olulised, aga veel olu-lisem on uute teadmiste saamine. Miks me koo-lis ikka käime, kui mitte iseenda arendamiseks? Siiamaani ootame lehe toimetusse huvitunud reaalikaid nii põhikoolist kui gümnaasiumist, kes on huvitatud Reaali Poisi tegevusest. Seekordses lehes teeme tutvust meie uue vene keele õpeta-jaga, kuuleme mõnest imelisest suvisest kogemusest ning väit-luse MMist. Kindlasti jääb veidi ruumi ka omaloomingule. Ilusat sügist!

JOHANNA

KES SEE PRESIDENT SELLINE ON?

15. oktoober, kell on 23.45. Kas korrata üle veel need 30 kunstiteost, mida homses kunstiajaloo arvestuses küsitakse? Süüa ära üks kohuke? Teha tööasju? Laulda täiest kõrist kaasa Shakira laule ja ajada oma vanemad lol-lik? Vaadata üle oma to-do-list ja üritada sealt mõni ülesanne lõpule viia? Söön ära kohukese ja teen lahti oma to-do-listi. Alustades algusest leian eest ülesande, mille täideviimine tundub nii vastikult ebameeldiv, et ma parem õpiksin kolm tundi füüsikat (NB! Mul pole sel perioodil füüsikat) (NB2! Mulle väga ei meeldi füüsika) ja siis leian viimasena lisatud ülesande, mille sõnum on küllaltki konkreetne: “ÄRA OLE LAISK JA KIRJUTA KOHE REAALI POISSI VEERG VALMIS”. Asi on otsustatud. Kui nüüd väga aus olla, siis ma ei teagi, millest alustada. Kas rääkida teile sellest, kui tänulik ma olen, et te minule olete usaldanud ameti olla REK-i president. Või rääkida teile hoopis sellest, kuidas keegi mu kodutänaval ringi jookseb ja vastu majasid munasid loobib, või seletada teile hoo-pis suurelt ja laialt REK-i selleaastastest lubadustest. Teemasid on palju, millest rääkida, kuid arvan, et need suured REK-i plaanid jäävad selleks korraks, kui meil reaalne aastaplaan paigas on ja las need munad, mis siin Kiviloo tänaval kogemata ringi lendlevad, jääda looduse mõistatuseks. Täna tahaksin ma küll ja oi, kui suurelt. Pisar tuli silma ja süda läks sees soojaks, kui kuulsin, et lausa 40% valijatest minu poolt otsustasid hääle-tada. AITÄH! Kes selle aasta REK-i president siis on? Ma olen üks suur motivatsioonipall. Ma olen inimene, kes ei viitsi raisata oma aega mõttetule pessimismile. Ma olen inimene, kes ei saa aru alla andmisest. Ma olen maratonijooksja, ettevõtja ja disainer. Mulle väga ei meeldi blondid poisid. Ma olen suur ideede generaator. Ma olen inimene, kes viib asjad lõpuni. Ma olen selle aasta REK-i president. Kas teate seda tunnet, kui näete tänaval vana parimat sõbrannat ja teil on umbes 5 minutit aega, et kõik viimase 5 aasta uudised ära rääkida. Katse panna kogu see 5 aastat sellesse 5 minutisse lõppeb sellega, et sul on keel suus täiesti kuiv ja sõbranna sai kogu su jutust täpselt risti vastupidi aru. Umbes sama tunne on hetkel minul selle presidendi veeruga. Aga pole hullu, eksimine on inimlik, nagu ütles mu lugupeetud klassivend Lauri. Mul on veel mitu kuud, et end siin Reaali Poisis proovile panna ja teile ülevaade anda, mis see president siis päriselt teeb.

TEIE REK-I PRESIDENT,
MARLEEN MARNOT

Meie hulgast on lahkunud käsitööõpetaja Katri Org.

Kuis võib inimlaps olla muu
kui surelik - üksainus troost
inimene on surematu
kõigi aegade muinasloos
(Minni Nurme)

Leinavad Reaali õpetajad,
õpilased ja REK.

Reaali Poiss vabandab siiralt eelmises numbris tekkinud näpuvea pärast. Õppealajuhataja ja keemiaõpetaja Martin Saare tegelik vanus on siiski 27 eluaastat, mitte 29. Tundub, et septembris olid Reaali Poisi liikmed veel suvelainel, mistõttu lehte vupsas sisse päris mitu viga. Mõned inimesed avastasid end hoopiski uutest klassidest ning sundisime Martin Saare telomeerid vägisi kiiremini lühe-nema. Vabandame!

MIKS MULLE EI MEELDI ÕPPIDA

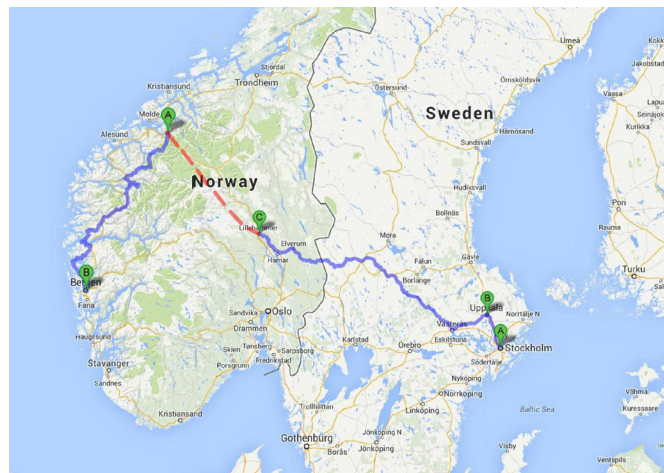
Kui ma kunagi Tallinna Reaalkooli astusin, siis võlus mind selle juures, et me oleme õppimisele suunatud kool. Siin väärtustatakse õpihimu ja mind paelus idee, et mind ümbrit-sevad õppimist armastavad inimesed. Ma olen alati nau-tinud uute teadmiste saamist, see on olnud mu jaoks alati olu-line. Aga nüüdseks on kogu mu õpihimu kadunud. Peamiselt seetõttu, et paljud õpetajad hindavad õpitulemust ja mitte protsessi, mis selle tulemuseni viis. Kuidas on see võimalik, et 21. sajandil õpitakse ikka hinde pärast ja mitte teadmiste jaoks? Ma armastasin kunagi kirjuta-mist. Ma ei olnud selles kunagi eriti hea, aga ma nautisin seda. See oli oluline mu jaoks. Praegu on mul raske üldse sõnu ritta seada, sest iga kord, kui ma seda

tunnis tegema pean, siis ma teen seda valesti. Mul ei ole esimene aasta Tallinna Reaalkooli güm-naasiumis, aga niikaua kui ma siin olen olnud, pole ma ühegi oma kirjutise eest kiita saanud. Mitte ühegi. See on ju loomulik, et ühe nooruki tahe midagi teha kaob, kui seda koguaeg maha teha. Hinne loeb. Hinne loeb väga palju. Võib-olla isegi mitte just õpilase jaoks, aga kui mu vane-mad näevad järjekordset kolme e-koolis, siis ei ole õhtul tore kodus olla. Üldse mitte. Ükskõik kui palju ma räägin neile, et olulised on teadmised, siis nad ei saa sellest aru. Rääkimata, et ma olen juba kaheksandast klassist saati unistanud ühest kindlast ülikoolist kuhu minna ja tundub, et mu unistus ei täitu kunagi, sest ma ei ole võimeline

oma keskmist hinnet piisavalt kõrgel hoidma. Ja ma tõesti olen pingutanud ja üritanud. Nüüd enam ei ole mõtet, sest mu teadmised ja mu pingutus ei ole olulised. Pole vist imestada, et mu õpimotivatsioon on kadunud, kui ma ei näe mõtet kõigel sellel, mida me õpime. Kui ma olen õppima hakanud õpeta-jate jaoks ja mitte enda jaoks. Siiamaani õpin ma pähe vene keele dialooge või luuletusi, aga ei oska Peterburis teed küsida. Mu uudishimu uute teadmiste vastu on kadunud, sest oluline on tulemus ja mitte protsess. Ma loodan, et inimesed, kellele me peame alt üles vaatama, proovivad meelde tuletada ka enda kunagisi ammuseid õpeta-jaid ja eriti oma lemmikõpetajat, kellest eeskuju võtta.

NIPERNAADINA SKANDINAAVIA MÄGEDES

DAN BONDARENKO 131A

Kujuta end ette järgmistes tingimustes: sa veedad ööd oma telgis, toitu keedad hommikul ja õhtul oma priimuse peal ja väntad seejuures iga päev ligikaudu 80 km mäenõlvakutest üles-alla. Kui sajab vihma, sõidad märjalt edasi. Kui päike nagu näitab, proovid nautida igat hetke. Täpselt niimoodi möödus minu kuupikkune jalgrattamatk Skandinaavias. Pooleteise tuhande kilomeetri ja 28 päeva jooksul nägin ma lumiseid mäeahelikke, metsikuid fjorde, lõputuid tõuse ja kiireid laskumisi. Retke jooksul sai tunda miinuskraade, piirideta higiojasid ja kõige tüütumaid sääseparvesid, mida olen kohanud. Kõige kõrvalt jõudsin ma teha matka mõjust enda tervisele ka uurimistöö. See kõik oli seda väärt. Skandinaavia loodus on usku-

Enamikul matkast oli silmapiir pidevalt künklike tippudega täidetud. Lihtsalt lase silmal puhata ja muredel haihtuda – suurepärane viis kooliaastast puhkamiseks. Matka tegi eriti nauditavaks see, et me sattusime Norrasse 20 aasta suurima põua ajal. Paigas, kus tavaliselt sajab hommikust õhtuni, saime me kahe nädala jooksul tunda vaid paari piiska.

matult kaunis. Küsisime ka kohalike käest, mil Eestlasena lal viimati selline pöud oli. Neile oleme harjunud tasaste tused paarikümne aasta tagusest põllumaadega. noorusest.

Seda efektse- Matka alustasin isaga kahekesi Stockholmist. Sealt loodesse võimatutes sõites muutus maastik iga suurustes fjordid ja vaated, mäetan tumepunaseid taluhoonis mäetippudest avanevad. puithooned kohaliku värvi, Falu punaseks).

Niimoodi alaliselt vastutuult sõites jõudsin pooleteise nädalaga Rootsi-Norra piiri äärde. Laskudes peagi Lillehammeri orgu, veetsime seal meie külmima öö – telgi välisseinad olid jääs.

Kujutan ette, et enamik turiste nadivad Norra ilu bussiga vaatluskohta kohale sõites. See nauding on tühine võrreldes elamusega, mille saad rattaga

matkates. Juba kaugelt hakkab udu seest paistma hiiglaslik mägi. Lähemale sõites paistavad silma esimesed mägiojad. Täiesti mäekülje all suudad juba eristada üksikuid kivilahmakaid ja kuusekesi, mis nendel kasvavad. Aga siis pead sa end veel sellest raisast üles väntama. Pärast paaritunnist tõusu saad lõpuks nautida seda ärateenitud vaadet. See on õige elamus.

Lillehammerist sõitsime rongiga Åndalsnesi. Seda reklaamitakse kui Euroopa kõige kaunimat rongisõitu ja seda täie õigusega. Mäetipud olid nii kõrgel, et neid ei olnud füüsiliselt võimalik

rongiaknast vaadata. Vaated, mida näha sai, olid see-eest meeletult võimsad. Åndalsnesist väntasime me mööda Atlandi ookeanit lõuna poole. Sealt leidsime ka matka ilusaimad paigad. Norra läänerrannik on kaetud merest püstloodis tõusvate mägisaartega. Atlandisse loojuv päike võib paista keskööni. Sillerdavad fjordid voolavad kaugele sisemaale.

Tõele au andes võib niimoodi ümber fjordi ringitamine olla päris tüütu – selleks, et liikuda 10 km lõunasse, pead vahel terve päev itta-läände sõitma. Vaateid nautides jõudsin reisi sihtkohta, Bergenisse. Juba oligi terve kuu tuhinal mööda läinud. Kui me lõpuks Eestisse tagasi jõudsin, polnud midagi veidramat kui tasane silmapiir. Polnud enam isegi mägesid, millest üles

puhkida. Tagasi vaadates oli rattaga sõitmise füüsiline aspekt *in praxi* märkamatu. Peale nädalat sadulal muutub väntamine tühiseks. Isegi mäkketõus on tähelepandamatu, kui seda rahulikult võtta. Telgis ööbimisega harjub sujuvalt ära. Magamiskott muutub kiiresti koduseks, kuna uni tundub pärast pikka päeva eriti magus. Matkamises on midagi ürgselt auditavat. Vagabundina ühest kohast järgmisesse rännates kaotavad olelusküsimused oma tõsiseltvõetavuse. Alles jäävad

vaid lihtlabased rõõmud. Ma õppisin sellest matkast väärtustama lihtsaid hetki elus. Kasvõi seda, et saan rattaga hommikul kooli sõita. Kui tundsid lugedes sisemist tungi seikluste järele, siis soovitan ma seda järgida. Nipernaaditsegem!

MATKA KÕIGE-KÕIGE:

Kõige proovilepaneavam hetk: Tuli välja, et meie esimene tunnel (11 km) Norras oli ratturitele keelatud. Pidime tegema kahepäevase ringi ümber terve mäeaheliku.

Kõige meeldejäavam hetk:

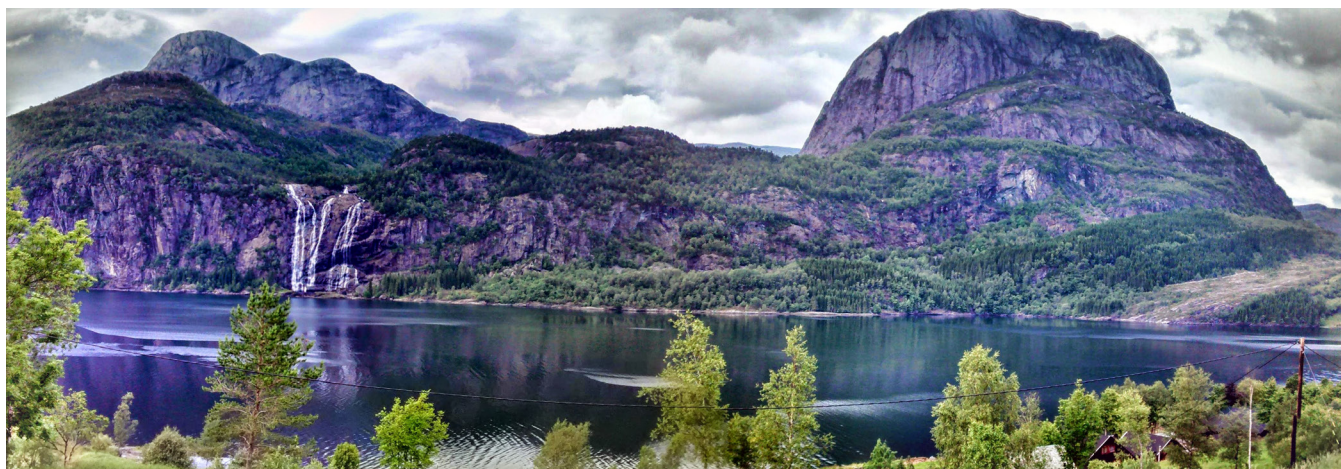
Ööbisime ühel öö fjordist langeva kose kõrval. Ronisin fjordile ja vaatasin suupilli mängides päikeseloojangut.

Kõige hirmsam hetk: Mõned vanemad tunnelid on Norras valgustamata. Üht neist pilkases pimeduses läbides kadus suunataju täiesti ära.

Kõige lõbusam hetk: Kui minna mäest üles, saab paratamatult ka mäest alla tulla. Kiiresti. Täpsemalt 72 km/h.

FAKTE:

- Kilometraaž: 1347,5 km
- Kestus: 28 päeva
- Tüüpiline toit: kaerapuder rosinatega
- Norras ja Rootsis võib telkida igal pool väljaspool eramaid
- Vett pidi küsima kohalike käest
- Elektroonilisi vahendeid sai laadida peatuste ajal kämpingutes

FOTOD: DAN BONDARENKO 131A

NATALJA SINJUKINA

KERTU SÜLD 131C

Igal sügisel võib koolimajas näha liikumas mitmeid uusi nägusid, ja mitte ainult õpilasi – uued tuuled puhuvad ka õpetajate seas. Reaali Poiss on võtnud endale eesmärgiks neid kõiki lühidalt tutvustada. Seekord on järg juba südameid võitnud vene keele õpetajanna Natalja Sinjukina käes.

Miks hakkasite õpetajaks?

Miks hakkasin õpetajaks? Keeruline küsimus. Kooliajal ma küll ei tahtnud õpetajaks saada. Mulle meeldis eesti keelt õppida. Iseseisvalt. Õppisin sõnu, püüdsin lugeda. Olin selle keele fänn. Puuduseks oli, et minu kodulinna ei olnud eesti keelt kuulda ning see oli põhjuseks, miks ma ei julgenud minna õppima eesti filoloogiat. Õppimise ja praktika ajal hakkasin aru saama, et minust võib tulla hea õpetaja. Õpilased vaimustasid mind.

Milline on Teie pedagoogiline põhimõte?

Minu pedagoogiline põhimõte: oma isiklike kogemuste ja saavutustega motiveerida õpilasi erinevaid keeli õppima.

Mis on Teie jaoks kõige tähtsam keele õpetamisel?

Kõige tähtsam minu jaoks keelte õpetamisel on õpilaste valmidus vastu võtta see, mida ma tahan anda, ja kindlasti heatahtlikkus!

Milliseid keeli Te valdate?

Mulle õudsalt meeldib keeli

õppida ja praktiseerida. Olen õppinud inglise, eesti, itaalia, hispaania, bulgaaria ja poola keelt. Kuigi igapäevaelus juhtus niimoodi, et kasutan ainult kaht võõrkeelt: eesti ja itaalia.

Kuidas sattusite Eestisse elama ja töötama?

Olen sündinud Venemaal Leningradis. Sattusin Eestisse täiesti juhuslikult. Sündisin ühes riigis, kooliajal tuli välja, et elan hoopis teises riigis, aga samas kohas. Minu vanemad, noored insenerid, olid suunatud tööle salajasesse linna, mida Nõukogude kaardil ei eksisteerinud. Seal oli olemas kõik vajalik noortele peredele: töökohad, mugavustega elamistingimused, meri, lasteasutused, tasuta trennid jne. Pärast astusin Tallinna Ülikooli ja jäin siia. Siin on minu kodumaa, kuigi Venemaal on palju sugulasi.

Milline on Teie pere?

Pere kohta võin kirjutada nii palju, et minu uhkuseks on 2 last: tütar, kes on 8. klassi õpilane, ja 3-aastane poeg.

NATALJA SINJUKINA

Millega tegelete vabal ajal?

Vabal ajal ei puhka, tegelen oma lastega, jooksen, teen sporti, teen tööd.

Mida viimati teatris vaatamas käisite?

Käisin balletti “Medea” vaatamas.

Mida soovite kooliperele käesoleval õppeaastal?

Kooliperele soovin energiat ja tulemuslikku õppeaastat!

VÄITLEMISE MM

KÄTLIN LEMBER VIL!129

Augusti alguses toimusid Tais Bangkoki lähisel maailma-meistrivõistlused väitlemises. Osalejaid oli igast ilmakaarest – Argentiinast ja Tšiilist, Austraaliast, Uus-Meremaalt, Hiinast, Singapurist, Indiast, Nigeeriast, Barbadoselt ja mujaltki (Euroopast ka!) – kokku 45 riigist. Kõik riigid saatsid Bangkoki 3–5 oma parimat kesk-kooliväitlejat, et selgitada välja retooriliselt osavaim, parimate argumentidega, ühtseim ja stiililiselt tugevaim tiim. Mina (nagu tõenäoliselt ka päris mitme teise riigi delegaadid oma riigis) pidin kodumaal läbima pingelise valikprotsessi, et pääseda nelja õnneliku hulka, kes sel aastal Eestit WSDC-l (World Schools Debating Championships) esindada sai. Kuid ka pärast tiimiliikme staatus saavutamist polnud veel miski kindel. Ehk mäletate veel eelmisel kevadel Tais toimunut? Selle tulemusena oli kogu ürituse toimumine kaheldav. Korraldajad kartsid, et sõjalise riigipöörde järel ei suuda nad tagada osalejate turvalisust võistluste toimumise ajal ning seetõttu tuleb võistlus edasi lükata. Siiski jätkasime parimat lootes ettevalmistusi. Kergendus

hetkel, kui saime teada, et enamik riike on nõus üritusel osalema, olenemata eelnenud tormilistest sündmustest, ning üritus toimub plaanipäraselt, oli kirjeldamatu. Nõnda kaugele lendamine oli finantsiliselt omaette takistus, mille ületamise eest võlgname tänu oma toetajatele. Nende hulgas tahan tänada ka Tallinna Reaalkooli Vilistlaskogu nende helde toetuse eest, mis viis meid suure sammu lähemale oma unistuse realiseerimisele: varasema kogemuse ja omandatu proovilepanek rahvusvahelisel arenil.

Võistlus ise oli katsumusterohke: ümbritseva kliima omapärad mõjusid tervisele, kuumus tahtis võimust võtta, vastased olid

hirmuäratavad ning õhkkond pingeline, sest kõik lootsid häid tulemusi saavutada. Ometi on need asjaolud ja neist johtuvad kogemused need, millele praegu naeratus näol tagasi vaatan. Tiimitöö sujus meil ääretult hästi ning pingelangused tõid nii mõnegi ootamatu rõõmuhetke. Minu jaoks on teadmine, et pingutasin kuni lõpuni, kõige rahuldustpakkuvam.

Selle kõige tulemusena jäime napilt finaalseeriast välja, kuid kordasime seni parimat Eesti tulemust.

Finaalseerias mitteosalemine jättis meile kaks päeva, et avastada Bangkoki võlusid. Meil avanes võimalus parajal määral poodelda, *skytrain*'iga sõita,

ÜLIKOOLILINNAKU FLOORA

EESTI DELEGATSIOON

tänavatoitu süüa, kuninganna sünnipäevapidustustest osa saada, paduvihma kätte jääda ning isegi Tai massaaž ära proovida. Tänavatoitu ei julgenud me võistlusperioodi jooksul igaks juhuks proovida. Oli ka äärmuslikumaid delegatsioone, kes kordagi kohapeal pakutavat toitu ei puutunud, vaid päevast-päeva koduriigist kaasatoodud võileibu sõid. Kultuurilised erinevused ja nende väljajoonistumine on üks suurimaid rahvusvaheliste ürituste omapärasid, mis siiani, kuigi olen nii mõnelgi rahvusvahelisel üritusel osalenud, üllatab. Aega Tai kultuuri ja kommetega põhjalikult tutvumiseks jäi muidugi väheks, kuid mõni asi jäi silma küll. Tai on hea näide sotsiaalse ebavõrdsuse ulatuslikusest. Kui Bangkokis kõrguvad pilvelõhkujad ja, liialdamata, iga

ÜRITUSE AVASHOW

rahvastikust on rohkem läänelik – eneseteadlik ja edev – kusjuures ääremail teenindussektoris hõivatud inimesed on pigem aupaklikud, alandlikud ja eelkõige tänulikud töötamise võimaluse eest. Vahva on vaadelda rikkuse äärmusi, kuid samas on kontrast vaese ja rikka ühiskonnakihi vahel muserdav. Viimaks tasub mainida, et eestlasena, kellel inglise keel suus ning kes on oma suhtlemisoskuste suhtes pigem enesekindlad, tuli meil tunnistada lüüasaamist. Proovisime erinevaid probleeme ja soove nii üht- kui teistpidi selgeks teha, kuid ilmselt ületamatu keelebarjääri tõttu õnnestus meil ühel öhtul tänavakauplejalt tellida pannkoogid singi ja šokolaadiga ning restoranist riisi osta vaid siis, kui Google'i pildid appi võtsime.

PÕLEVKIVIMAA

OLIVER PORKMA 133A

Mida suudab üks õpilane liigagi lihtsalt teha? Haigeks jääda, on õige vastus. Samal ajal, kui teised 133. lennu liikmed koos Muusa ning õpetaja Roosi, Polli ja Karuga Ida-Virumaale Põlevkivimaale sõitsid, pidin mina istuma kodus ennast ravides, nii et kohapealse tunde pean seekord edasi andma teiste tunnete järgi.

Põlevkivimaa on Keskkonna-investeeringute Keskuse ning TTÜ toel teoks saanud projekt, kus tutvustatakse põlevkivi tootmist, kaevandamist ning muidugi ka kaasnevaid keskkonnaprobleeme. Projekti üks tähtsamatest ülesannest on aga külastajatele selgeks teha elektrienergia väärtus ning selle säästev kasutamine.

Põlevkivist räägitakse viimasel ajal palju keskkonnatasu planeeritava tõstmise tõttu

2016. aastaks. Tulemuseks oleks see, et ei elektri ega õli tootmine ei tasuks ennast ära ning paljud ettevõtted peaksid oma uksed sulgema.

Selle tagajärjel jääks töötuks üle 24 000 inimese ning saamata jääks 250 mln eurot maksutulu aastas. Lisaks suureneks ka välismaisest energiast sõltumine. Viimasel kümnendil on põlevkivitööstus teinud suure arenguhüppe tehnoloogias ning palju investeerinud, et kohaneda karmide keskkonnanõuetega. Elame ja näeme, kuidas põlevkivisaaga lõppeb, kuid praeguse seisuga arvatakse, et Eesti elus toimuks

suur muutus ning Virumaal koguni sotsiaalne katastroof. Ma olen tegelikult ise ka Põlevkivimaad külastanud. See oli küll teises klassis, aga midagi ma siiski mäletan. Siis jäi reisist meelde kaevuri kiiver. Ega vist palju muutunud polegi, sest klassikaaslased klõpsutasid *selfie*'sid iga nurga peal, kiivrid peas. Kõikide tagasiside reisist oli väga heakskiitv ning saadi ka palju teadmisi. Et geograafias õpitakse just geoloogiat ning ühiskonnaõpetuses majandust, mis mõlemad on Eestis väga tihedalt seotud põlevkiviga, oli reisist palju kasu. Meie klassi bussireisid on alati lõbusad ning koos paralleelklassidega oli see veelgi parem, vähemalt nii ütlesid minu klassikaaslased. Ainuke asi, mis reisist meelde ei jäänud, oli põlevkivi keemiline valem. Küll keemiaõpetajad sellega aitavad.

FOTOD: KRISTOFER SOKK 133A

KOOLITOIT

CHRISTIANA-GABRIELA KRISTAL 131B

Antud kirjatükis räägin matemaatikatunni raames läbi viidud küsitlusest ja selle analüüsist. Kõik algas sellest, et õpetaja Talts palus koostada statistikaesitluse endale sobival teemal. Selle eesmärgiks oli meid uurimistöö piinadeks ette valmistada.

Meie (Christiana-Gabriela Kristal, Elis Märks, Miriam Koppel ja Kadri-Ann Valdur) leidsime oma teema esmaspäevasel päeval koolisööklas kartuleid süües, kui taldrikult järjekordselt toores kartulitükike suhu sattus. Mind häirib isiklikult ka see, et tänapäevases allergiaterikkas maailmas pole koolis gluteeni- või laktoositalumatusega inimesel tegelikult võimalik midagi süüa. Tekkis küsimus, miks see nii on? Kas siis teised õpilased on sellega rahul? Kas ei peaks toiduvalikut mitmekesistama?

Otsustasime uurida õpilaste rahulolu. Küsitletavateks olid Reaalkooli gümnaasiumiklasside õpilased. Reageeris 140 inimest, kellest neidusid 61 ja noormehi 79. Suurima vastajate arvuga lend oli 132. lend (Suur aitäh teile!).

Tulemustest selgus, et

gümnaasiumi suurimad sööklakülastajad pärinevad 10. klassist ja kõige valivamateks toitujateks osutusid 12. klassi õpilased. Päevapraadi sööb enamik õpilastest vähemalt üks kord nädalas. Pigem söövad seda noormehed. Kümnendike hulgas oli päevaprae sööjate arv kõige väiksem ja kuna nende sööklakasutajate arv oli suurim, siis võime arvata, et nad on tõesti tublid koolitoidu tarbijad. Nüüd räägiksin veidi erinevatest pakutavatest toiduliikidest. Mind ei üllatanud, et ahjuvorm (pidasime silmas seda kartulitega varianti) maksimaalseid meeldivuspunkte ei kogunud, sest ka vastanud lisasid, et viga on just kartulite küpsusastmes. Kes neid tooreid kartuleid ikka tahab? Salat jällegi kogus viiepallisüsteemis nii meeste kui naiste hulgas viis punkti. Lisati, et soovitakse suuremat salativalikut ja õunatükki-deta salateid. Suppi hindasid noormehed vaid ühe punktiga. Ilmselt on põhjus selles, et portsud on väiksed ja nad ei saa kõhtu täis. Joogi, kastme, magustoidu ja lisanditega ollakse pigem rahul, kuid mitu õpilast siiski nurises joogi liigse magususe üle. Teed võiks ju

näiteks pakkuda suhkruta, sest seda saaks igaüks ise juurde lisada, kui soovib. Pakuksin ise juurde, et menüüst võiksid välja jääda igasugused isehakanud kalatooted nagu kalapulgad ja kalaburgerid. Toome kooli päris kala!

Ideed koolitoidu kvaliteedi parandamiseks:

- Menüü mitmekesistamine (mõelda ka taimetoitlaste ja allergikute peale)
- Toit tervislikumaks
- Panna rõhku ka toidu välimusele
- Tasuta kuum vesi külmemal ajal tee tegemise jaoks

Loodan, et meie uurimus mõjub kuidagi kasulikult meile endile, reaalkatele. Tore on see, et vähemalt enamik meist siiski kasutab koolisöökla pakutavat võimalust, kuid mõeldes tervisele ja muule heaolule, siis olen nõus, et vajame muutuseid.

NB! Palun ärme täida küsitluselahtreid, kuhu saab oma arvamust lisada, totaalse jamaga, sest muidu on uurimuse koostajal hiljem palju üleliigset tööd!

ABITURIENDI PIHTIMUS ÕPETAJATE PÄEVAL

LIIS SIMMUL 130C

On kolmas oktoober, kaks tuhat neliteist
ja mõttes mul mõlgub nii mõndagi,
sest täna kehastun ma õpetajaks
ja olgem ausad, käsi väriseb mul endalgi.

Selg sirgu, meel ärksaks, keskendun tunni
teemale!

Nii peaksin hoiduma, et mõte rändab eemale.
Sellist pühendumist meilt on juba ajast ja arust
ju oodanud ei keegi muu kui õpetaja Karu.

Mul on samasugune tunne
nagu ööl enne bioloogia kontrolltööd.
Kui õpetaja Veskimets mind testib – keel on
vestil.

Miks mind on maha jätnud rahu
ja meeltes möllab ärevus?
On õpetaja Reimannil uus värviline särk
ja sestap hinges värelus?
Või siiski piinab vana värk...
Ei õpetaja Ahuna mu peale ole pahur.

Närv ei pea vastu, laup on higist märg
mul meenub õpetaja Särg
ja mured kaovad: üks, kaks, kolm –

nagu tuhk ja tolm!

Tõmban hinge, meeltes kostab rõõmu kaja,
kui tundi annab Villu Raja.
Ta pole tüüpiline mees,
kel ego kõnniks tükk maad ees.

Jah, must kaob nüüd viimne pingeraas,
kui kuulen enda mõtteis taas
neid õpetusi vaimukaid,
millest Kangro rääkis vaid.

Veel vaatan peeglis: miks küll ei ole minu
kulmukaarel
nii kena kumerust nagu on see direktor Ene
Saarel?

Nüüd aeg on käes, ma olen valmis lahingusse
astuma!
See saab alles olema üks katsumus.

Ja nelikümmend viis minutit saigi läbi,
selle ajaga ei jõua ju midagi õieti tehagi!?!?

Tühja sellega, nüüd tean,
et õpetaja olla on uhke ja hea!

LUULE, MIDA ENDAGA KAASAS KANNAN SELJAKOTIGA...

MARTIN RUMP 130B

“Lend Amsterdamist väravast 8
on valmis pardaleminekuks,”
kostub Lennart Meri Tallinna
lennujaama kõlaritest kell
6.05 hommikul. Võtan
viimase sõõmu teed, tõmban
seljakoti selga ning sammun
pisikesse Estonian Air'i len-
nukisse. Lülitan telefoni
lennurežiimi ja panen kotti,
kotist tõmban välja Contra
luulekogumiku “Tahaksin olla
autobuss”. Reis võistlustele
Lõuna-Prantsusmaale on
alanud.
Poleks osanud arvata, et
tänapäevane eesti luule võib
niivõrd huvitav ajaviide olla.
Kas see on Contra või on see
tänapäevane luule? Hiljem
saan klassikaaslaste muljetest
teada, et tõesti, Eesti luule-
tajaid on teisigi, kelle luule

teinekord silma naerust mär-
jaks võtab, aga samas osavalt
tagamõtte ridade vahele
peidab. Pooleteisetunnise
lennu lõpuks on väikesevõitu
kogumik ammendavalt läbi
loetud ja mõtlen: “Idee oli võist-
lustel vabadel hetkedel lugeda
ja ka pinget vabastada, aga
kui sellise tempoga lugemine
jätkub, on mul lugemisma-
terjal Prantsusmaale jõudes
järgmise kahetunnise len-
nuga otsas.” Tõepoolest, poole
lennu peal Cote d'Azur'i oli ka
“Okseoksjon” loetud.
Treening- ja võistluspäevadel
mõtlen, et mis seal ikka, tuleb
siis uuesti lehitsema hakata.
Tiimipealik märkab mõnevõrra
naljaka kujundusega raamatut
ja uurib, mis asi see veel on.
Vastan inglasele: “See on mu

luule, me peame koolis lugema.”
Inglane vastab, suu naeru-
muigel, et ei paista päris nagu
Shakespeare. Hiljem mõtlen:
“Ega ta Shakespeare ei ole, aga
võib-olla poleks Shakespeare'gi
osanud välja mõtelda selli-
seid geniaalsusi.” Naljakas, et
inglased kõiki kirjanikke just
kui Shakespeare'iga võrdlevad.
Tulen võistlustelt tagasi ja kan-
nan oma luuletused, mõtted,
grupikaaslastele ette, tõdedes,
et kahju ainult, et ma ei otsus-
tanud reisile veidi rohkem
Contra luulet kaasa kanda.

“Kõik teie siin toas olete kirjanikud. Teie peateoseks on teie elu. Võib-olla
ei saa te kontrollida kõiki sündmusi, aga mis on teie teha, on peategelase
käitumine.

Nii et kui te kunagi leiate ennast loost, kus te pigem ei taha olla, siis
PALUN - haarake see kirjasulg kätte ja kirjutage enda lugu ümber.”

DAN BONDARENKO 131A

KUIDAS KORRALDADA REBASTENÄDALAT?

GRETE SAVILA 130C

Abituriendina tunnen vajadust oma pika elu jooksul kogutud tarkust veidi noorematega jagada. See kord keskendume retsimisele ja rebastele.

TIP 1: vali omale superlahe tiim

Kui sa oled nõus midagi nii riskantset nagu seda on rebastega tegelemine, enda õlule võtma, siis esiteks, sa oled päris hulljulge. Teiseks, otsi omale kaaslased (neid võiks olla nii umbes 10), kellega koos seda teha, sest te veedate koos aega oluliselt rohkem kui vaid nädalakese. Kuna Grete Savila, Kristiina Kangro, Reigo Rosenberg, Kenneth Tuul, Emil Salulaid ja Märten Puust on asendamatud, siis nii lahendat tiimi kui seda oli 130. lennu oma teil tõenäoliselt moodustada ei õnnestu. Aga keep tryin'.

TIP 2: ajast jääb puudu

Kui jutt juba korraldamise poolele läks, siis üks reegel on, et rets ei tohi rebaste ega abiturientide õppimist/söömist segada. Soovitus: planeeri, koosta ajakava, tee veel skeeme, igaks juhuks kohe A, B, C ja D variandid ka. Omast kogemusest nii palju, et pinguta palju tahad,

ajast on alati puudus (see on loomulikult noorte ja rumalate rebaste süü) nii, et vahet pole mitme sekundi kaupa teil vahe-tunnid ka paika pandud pole.

TIP 3: korralda ristimistseremonia 2,5 tunniga

Piret Otsa paneb hingele juba varakult, et tehke igaks päevaks täpne tegevusplaan, eraldi rõhutab veel reedeõhtust ristimist. Võtke eeskujuks Märten Puust, kes käib nädal aega ringi rahuliku südame ja korraldamata ristimisega. Siis kui reedene päev hakkab juba õhtusse vajuma, siis tõsta ruttu paanikat, pane kogu oma lend tööle (sest ise oled sa reedeks saavutanud juba kõrgema taseme väsimuse) ja saa hakkama tõeliselt hingematvalt

ilusa tseremooniaga. Seda tun-nustasid nii meie rebased kui ka õpetajad, kes juhtusid hilistel õhtutundidel veel koolis viibima. Jätkagem ka kergelt piinamise traditsiooni, põlvitasime meie kõval parketil, põlvitavad ka meie rebased sama kõval par- ketil. (Kui te tahate küünlad põlema panna, siis ära arva, et küünlavaha teil kuskil maha ei lähe, vaid võta kohe paar head tugevat metalljoonlauda kaasa, millega on pärast hea põrandaid puhtaks kraapida)

TIP 4: rebaste nädala ülim eesmärk: Elu24 pääsimine

Flashmob on kogunud väga palju poolehoidu nii õpilastelt kui ja õpetajatelt, nii et soovitan jätkata seda traditsiooni. Lisaks mainin

ära, et senine rekord flashmob'i toimumise ja Elu24 artikli vahel on 3 tundi. Kui julgete, tehke järgi.

TIP 5: kui sa arvasid, et said kogu kooli retsi jäätmetest puhtaks, siis usu mind, ei saanud

Üks tingimus korraldajatele on ka puhas koolimaja juba retsijärgse esmapäeva varahom-mikuks. Seega valmistage end ette laupäeval pärastlõuna paiku kooli sättima, sest kõik vibud, õnged, kilbid, luuad on vaja ära koristada. Tehke koolile veel mitu-mitu kontrolltiiru peale, et kas kõik ikka sai nii nagu olema peab. Arvad, et sai? Oota ära järgmine direktsioon ja siis loeb Veiko sulle ette kõik kohad, mis endiselt koristamata on.

TIP 6: õpi aegsasti direktori kabi-neti asukoht selgeks

Kõige naiivsem lootus oli, et küll see rebaste nädal kestab 5 koolipäeva ja siis on kõik kui unustatud. Pea meeles, juhtkond ei unusta! Nad tahavad kogu teie supertiimi näha nädal enne retsi, retsi ajal paar korda ja nii mõnigi kord ka peale retsi lõppu. Kui kabineti asukoha selgeks oled saanud, siis võid vabalt lemmikistekoha ka välja valida, sest seda ruumi külastate te üsna mitu korda.

VÕILEIVATORT TUUNIKALAGA

LIIS SIMMUL 130C

Koostis (4–6le):	2 kollast paprikat
12 viilu röstsai	majoneesi
1 tuunikalakonserv (väikesed tükid, õlis)	kirsstomateid
2–3 keskmise suurusega muna	kurki
500 g 20% hapukoort	maitserohelist

- Valmistamine:**

 1. Keeda munad (10–12 min)
 2. Tükelda paprika ning sega kokku tuunikalaga
 3. Suru munad kahvliga peeneks ning lisa kaussi segu hulka
 4. Lõika röstsaiadelt ääred ära
 5. Sega teises kausis hapukoor ja majonees (kogus vastavalt soovile)
 6. Sega enamik hapukoore-majoneesi segu tuunikala-muna-paprika seguga,
- kuid jäta veidi alles, et pealt tort sellega katta

 7. Laota 4 äärteta röstsaiaviilu ning kata poole tuunikalaseguga
 8. Korda sama
 9. Laota tordile viimane kiht saiu ja kata see kõrvalepandud hapukoore-majoneesiga, pane tort ööseks külmkappi seisma
 10. Enne serveerimist kaunistaks kirsstomatite, kurgi, kollase paprika, maitserohelise ja/või muu meeldivaga

PALJU ÕNNE!

Aita Ottson	01.11	Rainer Tönnis	09.11
Natalja Sinjukina	02.11	Ene Saar	12.11
Kersti Veskimets	02.11	Piret Karu	22.11

ÜTLUSED

Martin Saar: "Kas te vana naise köha tunnete ära? Minge sõitke trammiga, kui ei tunne."

Ene Saar: "Mis selle eesmärk on?"

Kusti: "Eesti viie rikkaima Balti riigi hulka!"

Natalja Sinjukina: "Kes on teie klassi südametunnistus?"

Õpilane: "Emil!"

Sinjukina: "Kus ta on?"

Õpilane: "Teda pole!"

Kersti Veskimets: "Kuidas defineerite vanadust? Vana on see, kelle ninas kasvab rohkem karvu kui peas ja kelle kogu piss läheb uriiniproovideks."

Veskimets: "Mehed on nagu trollibussid: üks läheb ära, ootad natuke, kohe tuleb teine.

Kui kauem oodata, tuleb vana tagasi."

Veskimets: "Võtad naise, lood pere, saate lapse, naine ütleb, et meie oma lapsi küll ei vaktsineeri. Mis argumentidega sa talle vastu vaidled?"

Jörgen: "Võtan uue naise."

Veskimets: "Kes oli see mees, kes töötas välja vaktsiine? Temanimeline piim on ka olemas."

Õpilane: "Alma."

Heli Ahuna: "Kuule Rasmus, tund ei hakka veel lõppema!"

Rasmus: "Ma võtsin just asjad välja!"

Mirja Särg: "Igas töös on midagi head. See on nagu sarimõrtsukaga, midagi head peab ikka

olema. Võib-olla armastab ta väga oma ema."

Särg: Kirjutamist on vaja harjutada nagu autosõitu. Ei piisa sellest, et vaatad siin Estonia puiesteel et: "Oi, kui hästi sõidavad."

Kristel Noodla (tõlkimisülesanne): "Severely repriminded?"

Claus: "Julmalt karistatud."

Noodla: "See oli julmalt öeldud."

Noodla: "You will be rewarded and you may have a piece of kringel."

Madis Somelar: "Kui sa õhtul klubisse lähed, tahad ikka kaaslast leida. Aga ühtegi meest ei tule, sest kõik surid I maailmasõjas."

PEATOIMETUS	Kaisa Laur 130C, Johanna Viik 131C
KÜLJENDUS	Rait Kohava 130C
TOIMETUS	Kertu Süld 131C, Estelle Saavaste 131B, Hanna Britt Soots 131A, Christiana-Gabriela Kristal 131B
KEELETOIMETAJA	Riste Kaaret 130C
KUJUNDUS	Rait Kohava 130C
TOIM. NÕUANDJA	Piret Järvela
AITÄH	Liis Simmul 130C, Grete Savila 130C, Dan Bondarenko 131A, Martin Rump 130B, Oliver Porkma 133A, Kätliin Lember vil!129
KAANEFOTO	Laura Toomlaid 131C